NOTTING HILL
pod sněhem

JULES WAKE

motto román

Notting Hill pod sněhem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jules Wake
Notting Hill pod sněhem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JULES WAKE

NOTTING HILL
pod sněhem

Praha 2020

Přeložila Světlana Pavlíková

1

❄❄❄

„Musíte nosit takovouhle věc zrovna sem, a zrovna teď?“ vyštěkla a prudce se otočila, aby se na mě podívala pichlavýma očima s řasami jako pavoučí nohy, z nichž kapal čistý jed, a to přesně v okamžiku, kdy se otevřely dveře metra a všichni na nástupišti *Notting Hill Gate* se náhle začali hrnout kupředu. „Zatracená bezohlednost!“ Myslím, že tam někde zaznělo i neslušné slovo, ale nezachytila jsem ho.

Zaražená její agresivitou jsem jen zamumlala chvatné „Promiňte!“ a ona mi věnovala další rozzuřený pohled.

Tentokrát můj omluvný úsměv doprovodilo pokrčení ramen ve smyslu *Hele, paní, já taky musím do práce*. Cestování s pouzdrem na housle (ve skutečnosti je to viola, ale to pozná málokdo) z vás v dopravní špičce udělá naprosto nepopulárního člověka, a proto většinou dělám úplně všechno pro to, abych se mu vyhnula.

S vědomím, že se všechny oči upírají na mě a téměř v objetí ženy, která si stále ještě bručela cosi o skandálu, jsem si přitiskla pouzdro k hrudi ve snaze zabrat co nejméně místa. I když jsem na něm měla už skoro přimáčknutý nos, ona pořád ještě nesouhlasně syčela. Pak pohodila hlavou a řekla nahlas: „To je vrchol!“ A jak se tlačila dál, hrubě do mě vrazila, čímž mě odhodila na jedno ze železných madel. Pouzdro se od něj odrazilo přesně do mého obličeje a praštilo mě do lícní kosti, až mi vyhrkly slzy. Šok z bolesti a z toho, že ta

žena mohla něco takového udělat, mě na chvíli omráčil, a než bych něco řekla, stála jsem tam jako totální idiot.

Než jsem se stačila vzpamatovat, odešla, spolkl ji dav, kterým si prorazila cestu do vagonu. Tvář mi tepala bolestí, ale bylo příliš těžké manévrovat rukou a chránit si ji. Snažila jsem se držet violu u sebe, abych ji dopravila tam, kam jsem sebe i ji tak zoufale potřebovala dostat. Zamrkala jsem a pevně zavřela oči, vědoma si toho, že někteří lidé viděli, co se stalo. Když jsem je zase otevřela, zachytila jsem pohled laskavých hnědých očí, které zněžněly soucitem. Ten muž pohybem rtů vyslovil: „Jste v pořádku?"

Polkla jsem a ucítila další příliv slz, náhle byl ten pocit dojemné bezbrannosti pro mě už nesnesitelný. Kývla jsem. *Nebuďte tak strašně milý, prosím vás, ne tak strašně. Doopravdy mě rozpláčete.* Navzdory tomu všemu jsem se díky jeho srdečnému úsměvu a upřímné empatii cítila lépe, jediný spojenec v tom nepřátelském davu, kde se všichni tak zoufale snažili dostat do práce. Věnovala jsem mu vyčerpaný úsměv plný vděčnosti. Hezký muž. Rozhodně moc hezký muž. Ulítávám na hnědých očích. A vlastně i na úsměvu. Úsměv ti promění život. Nic nestojí a vylepší ti celý den. Tak jako se to zrovna stalo mně. Paní *Nasupená-Zmalovaná* by mi pravděpodobně přinesla den blbec.

Když se podíval jinam, pokradmu jsem si ho prohlédla. Vypadal jako byznysmen, upjatý, muž *od-devíti-do-pěti*, ale hezký – OK!, jako obrázek – a v tom elegantním obleku, s těmi vyleštěnými koženými polobotkami a s krátkým, uhlazeným sestřihem. Tohle je úplně jiná liga než já. Dneska ráno vypadám jako mafiánská holka, což se stává, když trávíte polovinu života tím, že taháte pouzdro s violou po Londýně. Moji vizáž dotvářelo dlouhé pohupující se mikádo, protože je snadné ho udržovat a hodí se k mým kaštanovým, lesknou-

cím se – *díky, Bože* – vlasům, a k tomu mám tu nejzářivější nebezpečně červenou rtěnku, protože moje vizážistka, kamarádka Tilly, mě k tomu přemluvila. Na sobě mám střídmé černé šaty, protože později budu hrát.

Cestovat takhle brzy je příšerné, ale dirigent našeho představení později odpoledne odlétá do Rakouska, a proto nás svolal na ranní zkoušku.

Usměvavého muže jsem si podruhé všimla v řadě lidí, kteří přestupovali v *Holbornu*. Byl vpředu, o pár lidí přede mnou. Suverénně si vykračoval a davem proplouval s lehkostí žraloka, na rozdíl ode mě, která jsem se pohupovala jako kus vyplaveného dřeva, které se snaží nepotopit, a pokoušela jsem se pouzdro s violou držet u sebe.

A pak byl se mnou opět v tom samém výtahu na stanici metra *Covent Garden*. Když jsme vycházeli ven z metra, srovnal se mnou krok a šel vedle mě. „Jste v pořádku? Byla to docela rána." Podíval se na moji lícní kost a zašklebil se. „Promiňte, měl jsem té ženské něco říct, ale zjistil jsem, co se stalo, až když odešla. A vystoupila na *Bond Street*."

„To je v pořádku," řekla jsem. „Ani já jsem neměla šanci cokoli říct." Po zbytek cesty jsem měla dost času naštvat se sama na sebe. Asi si myslel, že jsem tak trochu zakřiknutá.

Sáhla jsem si na tvář, lícní kost mě stále pálila a cítila jsem, že je trochu oteklá. Skvěle, je pondělí, devět hodin ráno, a já vypadám jako Quasimodo. Rozpaky se změnily ve zlost. Nádherný chlap a já jako dojemná bábovka. Taková běžně nejsem.

„Myslím, že máme stejnou cestu," řekl, pohybem palce ukázal na moje pouzdro s nástrojem, což vzhledem k jeho vizáži vypadalo dost divně, a nechal mě jít přes turnikety jako první.

„Do opery?" zeptala jsem se.

„Ano. Vypadáte jako hudebnice."

Vyvalila jsem oči a zalapala po dechu. „Jak jste to poznal?"

Na okamžik jsem si myslela, že se nebude smát, ale pak přimhouřil oči a zaburácel hlubokým smíchem. „Jsem jasnovidec," řekl.

„Jasně, že jste."

„Housle?"

„Takže až takový jasnovidec nejste. Je to viola."

„A jsem odhalen. Jaký je mezi tím rozdíl?"

Zvedla jsem obočí. „Opravdu to chcete vědět?"

Přikývl, jeho úsměv byl teď tak trochu šibalský. Zakřenila jsem se na něj taky. No, proč ne? Proč si nezaflirtovat s pohledným cizincem, dokonce i s velikánskou modřinou na tváři, zvlášť když víte, že neexistuje absolutně žádná šance, že by po vás chtěl vaše telefonní číslo anebo vám rovnou navrhoval, že si po práci zajdete na skleničku. Byl to ten druh muže, vedle kterého by se spíš vyjímala nějaká elegantní plavovláska. Nejsem žádný módní expert, ale jeho oblek podle všeho stál víc, než já dám za všechny svoje *malé černé* za celý rok.

„Viola je trošku větší než housle, struny má trochu silnější a…," odmlčela jsem se a dodala zasněným tónem, protože jsem si nemohla pomoci, „…má úplně jiný tón. Hlubší a sytější."

Pokračovali jsme v chůzi dlážděnou ulicí, bok po boku.

„Myslíte, že viola je něco víc?" zeptal se s vědoucím úsměvem, když jsme došli k tlačenici lidí, nabalených proti divokému větru, který se zrovna dneska ráno rozpoutal.

„Vy jste opravdu jasnovidec," řekla jsem mu a periferním pohledem přejela ozdoby, které se tu v posledních dnech vynořily, i když do konce listopadu zbýval ještě týden. *Covent Garden* se vyšňořila v celé své vánoční nádheře, po celé piazze stála spousta květináčů a velkých nádob, přetékajících šarla-

tovými vánočními hvězdami a věnci z jehličnanů, to všechno zpestřené maličkými světélky a navrch velkými zlatými mašlemi.

„Myslím, že už byste toho mohla nechat."

Zasmála jsem se. „Podle všeho jsem předpojatá."

„Hrajete už dlouho?"

„Skoro celý život."

„Tak proč viola, a ne housle?"

Zasmála jsem se a na okamžik se odmlčela. „Většina lidí začíná hrou na housle, ale…," ústa mi trošku cukla, „…já jsem k hraní na violu předurčena." Zvedla jsem obočí. „Cítíte teď nějaké jasnovidné vibrace?"

Zamračil se, předstíral, že se soustřeďuje, ale pak zavrtěl hlavou. „Ne, jasnovidný přenos se asi zablokoval. Spadla síť."

Ještě před tím, než jsem mohla odpovědět, nám vstoupila do cesty dívka patřící k jednomu z těch obchodů, v nichž vždycky hrají koledy. Držela tác s plněnými košíčky, které nás vábily vůní poctivého máslového těsta a ovocné náplně. Při pohledu na třpytící se cukr na vejcem potřeném těstě jsem se spontánně olízla.

„Košíček?" nabídla nám.

Oba jsme se rázem zastavili, ve stejném okamžiku jsme dychtivě natáhli ruku po pečivu a naše prsty o sebe zavadily. Rozesmáli jsme se.

„Promiňte, miluju košíčky," řekla jsem a šťastně si povzdechla. Lahodná vůně symbolizovala to nejlepší z Vánoc.

„Já taky," řekl a zakousl se do těsta, čímž přitáhl můj zrak k jeho ústům. Cosi v jeho očích mi prozradilo, že si toho všiml.

Rychle jsem se tedy zakousla také, a zkřivila obličej bolestí.

„Jste v pořádku? Vypadá to vážně." Zvedl ruku, jako by se chtěl dotknout mé tváře, a pak ji zastavil, když mu došlo, že my dva se vlastně neznáme.

„To je dobré. Opravdu už bych měla jít do práce."

„Ano." Pohlédl na hodinky. „A já mám mítink."

Dívku, která pravděpodobně doufala, že nás díky košíčkům zatáhne do obchodu, jsme nechali za sebou. Když jsme se otočili a pokračovali v cestě, vypadala trochu zklamaně.

Došli jsme spolu až ke služebnímu vchodu do divadla, kde jsem se zastavila. „To jsem já," oznámila jsem mu a ukázala přitom na nápis nad vchodem. „A tohle jste vy," ukázala jsem na pokladnu, která stála pár metrů před námi.

„Správně." Odmlčel se.

Zadržela jsem dech.

„No, jsem rád, že jsem vás poznal. Doufám, že až pojedete domů, už vám bude lépe."

Sakra. Vydechla jsem zklamáním.

„Děkuju." A vklouzla jsem do dveří.

„Počkejte…"

Srdce mi poskočilo nadějí.

„…neřekla jste mi, proč jste si vybrala violu."

Zastavila jsem se na prahu – a povzdechla si. Hra skončila, ale byla to hezká hra.

„Bylo to neodvratné," zasmála jsem se na něj a s potěšením viděla, jak tázavě zvedl obočí. „Jmenuju se Viola."

Jeden rychlý pohled do zrcadla na nejbližších „dámách" mi stačil, abych spíš než dolů do zkušebny pelášila po schodech nahoru, čtyři patra. Měla jsem spoustu času. Plánovala jsem, že si před zkouškou na viole vyměním jednu strunu, ale tohle může ještě počkat.

Nahlédla jsem dveřmi do maskérny a doufala, že tam bude

Tilly. Uf, byla na svém místě plném nepořádku, obklopená příčesky a děsivými umělými hlavami plnými špendlíků, které používala k vytvoření paruk. Vypadaly jako něco, co sem přišlo z hororu, a já jsem z nich vždycky měla strašný strach.

Vešla jsem dovnitř, vděčná, že tu není po nikom dalším ani vidu ani slechu.

„Proboha! Co se ti stalo s tváří?“ vyplnil tichou místnost Tillyin hlas.

Zašklebila jsem se. „Můžeš s tím něco udělat? Něčím to překrýt? Nějakým make-upem? Vím, že to vypadá strašně.“

„Můžu z tebe udělat bohyni.“ Přihnala se ke mně a prohlížela si moji tvář. „I když s tou boulí trochu zdeformovanou bohyni. S někým ses poprala? Kdy se ti to stalo?“

„Cestou do práce.“ Vyprávěla jsem jí celý příběh, ačkoli jsem z něho z nějakého důvodu vypustila zmínku o hnědých očích, jako bych si chtěla nechat tenhle hezký kousek dne jenom pro sebe.

„To je kráva.“ Přimhouřila oči a zkoumala mou tvář. „Měla by sis na to možná dát nějaký led, aby ten otok splaskl.“

„To by chtělo mít po ruce celý kbelík ledu,“ řekla jsem. „A nepředpokládám, že bys měla u sebe nějaký paracetamol, anebo máš? Mám tříhodinovou zkoušku a musím to zvládnout.“ A budu muset držet violu pod bradou právě na té straně, kde jsem se uhodila.

Tilly se na mě zářivě usmála. „Mám obojí. V Jeaniině kanceláři je minilednička a my si vždycky bereme zásoby sem… čistě pro naši potřebu.“ Mrkla na mě.

To, že dělala chůvu světovým pěveckým a baletním hvězdám, zajišťovala, aby byly v klidu a soustředěné před tím, než vyšly na jeviště, bylo součástí její práce stejně jako jejich make-up.

„Jasně, podcenila jsem, jak hnusné může metro v tuhle denní dobu být, ale ty jsi přijela taky dost brzo." Naše pracovní doba byla nepravidelná. Měnila se v závislosti na tom, zda představení, na kterém jsme pracovali, bylo teprve ve stadiu zkoušek, anebo se už hrálo.

Momentálně jsme byli ve finální části zkoušek každoročního vánočního baletu *Louskáček*. Tilly byla zodpovědná za chod maskérského týmu, a tak byla naše pracovní doba dost podobná. Na *Louskáčkovi* se pracovalo krásně. Dělala jsem na něm už více než desetkrát a vzhledem k tomu, že motorická paměť věděla, o co jde, hudba se do paměti snadno vrátila také. To samozřejmě neznamenalo, že bych nemusela cvičit.

„Čeká mě zkouška paruky s Brynem Terfelem, musím to zvládnout za hodinu." Milovala jsem způsob, jakým příležitostně zmínila jeho jméno, jako by to byl nějaký Tom, Dick nebo Harry, a ne jedna z nejslavnějších světových operních hvězd. „Dám ti na to led."

„Nemám čas. Můžeš mi přes to jen naplácat nějaký ten make-up?"

Našpulila rty a zkoumala moji tvář, ruce měla v bok, náhle velmi profesionální a tak trochu povýšená. „Samozřejmě, že můžu, ale jestli po mně chceš pořádný výsledek, bylo by nejlepší sundat ten otok kouskem ledu."

Tilly občas dělala dojem, že je trochu ztřeštěná, ale pokud šlo o její práci, byla profesionálka. To byla většina z nás. Strávila jsem spoustu, opravdu spoustu hodin cvičením, než jsem dosáhla své umělecké úrovně. Získat práci právě tady nebylo nic, co mi spadlo jen tak z nebe.

„Dobře, ale já mám za půl hodiny zkoušku."

„Sedni si." Zvedla paruku, která vypadala spíš jako spící mourovatá kočka, a dala ji na polici, aby mi udělala místo. Pak přecupitala místností na podpatcích měkkých jako koči-

čí tlapky, a když zamířila do kanceláře své šéfové, sukně ve vintage stylu se jí pohupovala kolem nohou.

O minutu později vystrčila její šéfová Jeannie hlavu z kanceláře, koutky úst stažené dolů ve věčném nesouhlasu. „Co jsi dělala?“

Oblečená v černé tunice a legínách vypadala jako vrána přešlapující na místě. Ona a Tilly ve své barevné sukni, s vlasy zvlněnými jako Botticelliho Venuše a zápěstími plnými cinkajících náramků byly jako příslovečné nebe a dudy, ale jedna druhou zbožňovaly.

„Malá nehoda na cestě do práce. Srazila jsem se s pouzdrem na violu.“ Slabě jsem se usmála. Tilly vždycky říkala, že Jeaniin štěkot je horší než její kousnutí, ale já jsem se o tom ještě nepřesvědčila.

„Hmm,“ řekla a zastrčila hlavu zpátky do kanceláře.

Tilly se vrátila s hrstí ledových kostek zabalených do hedvábného růžového šátku se šmouhami od make-upu, a já jsem si jej položila na tvář. Zachvěla jsem se chladem.

„Můžu ti zatím udělat oči, když si to přidržíš,“ řekla Tilly a v očích se jí zablesklo.

„Jé, mohla bys?“ zvedlo mi to náladu.

„Ano, odvrátí to pozornost od té podlitiny,“ řekla věcně. „Máš velké nádherné oči, tak krásně jantarové. Už se těším, jak se do nich dám.“ A to už ke mně přicházela a měla cosi nanesené na prstech.

„Posluš si. Bylo mi vždycky hloupé tě o to poprosit.“

„Ale prosím tě. Až budeš mít příště důležité rande, stav se za mnou.“

Věnovala jsem jí nic neříkající úsměv. Schůzek bylo už nějakou dobu málo a byly vzácné.

„Právě ti tam dávám podklad, ten udrží všechno na místě. Budeš překvapená, kolik lidí ho nepoužívá.“

„Možná ne," utahovala jsem si z ní. „Ještě jsem o něm nikdy neslyšela."

„Tenhle je pro profesionály, ale třeba značka *Urban Decay* je výborná."

Zvedla jsem hlavu: „To by mohl být perfektní vánoční dárek pro Bellinu dceru Lauru. Je jí šestnáct a potrpí si na šminky."

Tilly svraštila čelo. „Bella je tvoje mladší sestřenice? A má tři dcery. A Tina je ta starší a má dvě dcery?"

„Správně. Učíš se." Moje početná rodina byla pro Tilly zdrojem velké zvědavosti. Tilly totiž dospěla ke vztahu se svou sestrou docela pozdě.

Vlastně tak jako já, která jsem se stala pozdním příspěvkem do manželství mých rodičů. Pozdním a zcela neočekávaným. Mámě bylo čtyřicet pět, téměř čtyřicet šest, když mě porodila. Každému říkala, že proplouvala menopauzou, ani stopa po otocích, žádné návaly, a pak ji šokovalo zjištění, že už je čtyři měsíce těhotná.

V té době měla její sestra, moje teta Gabriela, už dvě dcery, Bellu a Tinu, a té starší z nich bylo o patnáct let víc než mně. Na rodinných oslavách jsem se tak stala tou nejméně žádoucí osobou, o kterou bylo nutné se postarat. Moje teta měla v oblibě rodinné výlety, a když se sestřenice začaly pomalu osamostatňovat a mohly chodit do hospod a barů, často se stávalo, že jsem tam šla s nimi a všechno jsem pokazila. Opět skončily v rodinných podnicích s dětskými židličkami a jednorázovým prostíráním.

Nakonec jsem jim všechno vynahradila, když jsem přišla do puberty a dosáhla v hraní na violu takové úrovně, že jsem mohla zahrát na svatbách obou svých sestřenic. Bohužel mě to neochránilo před tím, že jsem jim musela jít v obou případech za družičku. Tak se ve mně zrodila obrovská averze

vůči šatům v tříčtvrteční délce a tylu, které jsou ironií osudu mým „pracovním dress-codem". Londýnská Metropolitní opera pořádá jak balety, tak opery.

„Nedokážu si představit, že bych měla tak velkou rodinu. Oba moji rodiče jsou jedináčci. Nemám žádné sestřenice. Jenom svoji sestru."

„Poděkuj své šťastné hvězdě," řekla jsem jí. „Mám pocit, že jsem pořád na telefonu. Příští týden musím jít a pomoct Tině a jejím holkám, jeden večer po škole. Musí upéct každoroční perníkovou chaloupku, a to je práce pro dva lidi, protože, když tuhne cukrová poleva, musí se držet střecha."

„Perníkovou chaloupku? Jé, ještě nikdy jsem ji nedělala." Tilly se náhlým nadšením zablesklo v očích, když poťukávala na moje oční víčka, a pak poodstoupila, aby výsledek ohodnotila. „Marcus má kupodivu tak trochu mlsný jazýček. Napadlo mě, jestli by taky jednu nechtěl."

„Nech toho," řekla jsem jí a zašilhala jsem na ni jedním okem, u něhož jsem si stále ještě držela zabalený led, a jemně jsem si otírala chladivé kapky vody, které mi stékaly po tváři, jak led postupně tál. „Je to nevděčná práce. Když neuděláš perník pořádně, zdi se prolomí a celá ta věc se zhroutí. Vloni musela Tina dělat těsto dvakrát. A musí se tam taky nalepit bonbony a okýnka," zaúpěla jsem při vzpomínce.

„A co je na tom špatně? Zdá se, že je to fajn," řekla Tilly.

„Je, když se to povede. A když ne…," zavrtěla jsem hlavou. Zaplať pánbůh za moje zásoby ginu. „Je to strašný stres! Moje sestřenice jsou děsně soutěživé. Chtějí být tou nejdokonalejší matkou a trumfnout jedna druhou. A mě do toho zatahují. Každá z nich chce být ta lepší. A ta zatracená perníková chaloupka je teprve začátek. Odteď až do Vánoc budou vít věnce, zdobit dort, péct cukroví, připravovat vánoční pudink a lepit papírové řetězy. A nechtěj ještě, abych začala o soutěži v bale-

ní dárků – kdo má ten nejhezčí papír, nejvíc stuh a nejlépe sladěné barvy. A pak je tu taky zpívání koled, vánoční svícny a dvě různá vánoční představení."

Tilly mě přestala líčit a vzala mi ruce do dlaní, aby mě uklidnila. Ruce měly tendenci mluvit za mě a naznačovaly všechny možné bláznivé scénáře. „Jsi v pohodě?"

Odfoukla jsem si a zjistila, že jsem zvýšila hlas a že zní poněkud výbušně. „Proboha, promiň! Nevím, kde se to ve mně vzalo. Nevšímej si toho."

„Hele, to je v pořádku. Můžeš klidně řvát. Vím, že svoji rodinu miluješ."

„To jo, a taky miluju Vánoce. A všechno kolem." Ukázala jsem ven z okna na obrovský vánoční strom na náměstí naproti kostelu svatého Marka. „Ale někdy je toho na mě trochu moc."

2

Ke konci zkoušky jsem trochu zaváhala, můj smyčec se na zlomek sekundy trošičku opozdil, a jakýsi šestý smysl přitáhl můj zrak ke vchodu, kam už nějaký vtipálek pověsil svazeček jmelí.

Zase on! Co tady dělá?

Ještě než mi ta myšlenka prolétla hlavou, už jsem se zase donutila soustředit na svůj smyčec, zděšená svým momentálním selháním během zkoušky.

Sakra, nikdy se mi to ještě nestalo. Když pasáž končila a my jsme měli přestávku na dva takty, zachytila jsem překvapený postranní pohled od Becky, která sledovala noty na stojanu se mnou. Neminul mě ani letmý pohled dirigenta.

Když byla ohlášena přestávka, dovolila jsem si podívat se směrem ke dveřím. Pan *Od-devíti-do-pěti* tam stál u zdi s Alison Kreufeldovou, uměleckou ředitelkou a postrachem všech lidí kolem. Co tady dole dělá? Zabývala se spíš děním na jevišti než hudbou. Jen zřídka jsme ji vídali tady v bludišti zkušeben v obrovském suterénu budovy. A kdo je on? A co tady dělá?

Ještě stále tam byli a tiše spolu hovořili, když jsme se všichni chystali k odchodu. Po kouzelných melodiích Čajkovského a vznášejících se tónech suity *Louskáčka* zaskřípal všední hluk židlí, zarachotily stojánky na noty, pouzdra na nástroje se s klapnutím otevřela a dovnitř tlumeně žuchly nástroje,

které jsme uložili do jejich polstrovaných domečků, a mě to náhle vrátilo zpátky na zem.

Nesmírné soustředění, které si vyžádala tříhodinová zkouška, mě naprosto vyždímalo a vyčerpalo. Stejně jako každého, kdo byl ve zkušebně. Vypadali jsme na první pohled tak trochu jako zombíci.

„Kávu?“ zeptal se jeden z hráčů na strunné nástroje, když jsem vzala své noty a pečlivě si je založila do malých černých desek.

„Ano, sejdeme se tam.“ Jak jsem mířila k východu, kývl na mě muž z metra.

„Ještě jednou dobrý den, Violo s violou.“ V očích mu tančila veselá světýlka.

„Měli bychom už těch setkání nechat.“ Bezděky jsem se usmála.

Jeho zrak se zastavil na mé tváři a on svraštil čelo: „Už to vypadá líp.“

„Mám kamarádku v maskérně,“ odpověděla jsem a zlehka jsem se dotkla zranění.

„Vy se znáte?“ zeptala se Alison a zvědavě protáhla tvář.

Podívali jsme se jeden na druhého, oba zmateni, a vzájemně jsem si hleděli do očí déle, než bylo nezbytně nutné. Jako dva spiklenci.

„Ne,“ popřela jsem to a protestovala příliš rychle a hlasitě ve smyslu *jsem v tom nevinně, pokud si myslíte, že je na tom něco špatného*.

„Měli jsme dneska ráno stejnou cestu,“ vysvětlil a ve tváři se mu blýskl úsměv. „Oba jsme začínali na stejném nástupišti na *Notting Hill Gate* a skončili tím, že jsme měli stejnou cestu i ze stanice metra.“ Drobná grimasa jeho úst prozrazovala, že si vzpomíná na naši konverzaci. „Odhadl jsem podle pouzdra, že Viola pravděpodobně pracuje tady.“

„Vážně?“ zeptala se Alison, jako by ji to děsně zajímalo. I když se jí v očích zatím neobjevily značky dolarů, byl tu jednoznačný signál chamtivého zájmu.

Kývla jsem. „Nikdy předtím jsme se nesetkali.“

„Co jste dělala na *Notting Hill Gate*?“ trhla hlavou mým směrem a ptala se neomaleným, vyzvědačským tónem. Okamžitě jsem se cítila provinile. Ptala se opravdu hloupě, protože jsem neměla co skrývat, leda že by bydlení v téhle zvláštní čtvrti Londýna bylo v poslední době nezákonné a někdo mi to zapomněl dát vědět.

„Bydlím tam. V Notting Hillu. Už nějaký čas.“ Naježila jsem se v obraně své milované londýnské čtvrti. Realitní makléři by mě pravděpodobně mohli zaměstnat jako záznámník básnící o tom, jak je fantastická – dobré školy, skvělé dopravní spojení, úžasné obchody a tak dále, a tak dále. Pokud by byla v Notting Hillu cestovní kancelář, mohla bych jim dělat reklamu.

„Ano?“ Spojila obočí a pohlédla opět na toho muže. „Zajímavé,“ odtušila ještě předtím, než se ke mně odmítavě otočila zády a naklonila hlavu směrem k němu. „Chtěl byste si prohlédnout zákulisí?“ Spíše než otázka to byl rozkaz, jimž ho odvedla pryč.

Tak trochu jsem zvadla, když jsem se dívala, jak pokračují dlouhou chodbou a on se pak obrátil a podíval se na mě přes rameno, zvedl ruku, rychle mi mávl na rozloučenou a věnoval mi poslední úsměv. Hmm, pěkně široká ramena. Hezký oblek. Ladná chůze. Příjemný úsměv. Fakt, kontroluj se, Violo. Ale byla to hezká chůze, dlouhé nohy, pohupování v bocích, sebejistota, vzpřímené držení těla. Dá se do někoho zakoukat jen kvůli jeho chůzi? Vzdor tomu všemu jsem poprvé po dlouhé době cítila jiskřičku zájmu. V hrudi se mi zachvěla maličká ptačí křidélka, buď kvůli něm, anebo to byl počátek srdeční slabosti.

Na vteřinu jsem se zamyslela. Nebyla jsem si jistá, jestli to bylo jeho spikleneckým úsměvem v metru nebo pohotovým rozhovorem na cestě ze stanice *Covent Garden*, ale cosi uvnitř mě se probudilo a zpozornělo. A teď jsem tady, dívám se, jak odchází pryč, pryč z mého života. Zabzučelo ve mně něco jako alarm. Možná už ho nikdy neuvidím.

Nutkavá myšlenka mě donutila nastartovat a mašírovat za nimi dlouhými kroky, instinkt hnal mé nohy vpřed. Když zahnuli za roh a zmizeli mi z dohledu, zachvátila mě lehká panika.

Možná už ho nikdy neuvidím.

Zrychlila jsem tempo. Jsem blázen, že pronásleduju naprostého cizince? Prokristapána, vždyť já ho neznám. Pravděpodobně je ženatý. Jestli ne, pak má nejspíš přítelkyni. Jak jsem došla od úsměvu v metru a pár škádlivých vět k přesvědčení, že by mohl být tím pravým? Jsem šílená, anebo jen zoufalá?

V rychlém poklusu jsem doběhla na roh a pak jsem se ostře zarazila, dostala jsem smyk a zastavila se jako roztočená vrtule, jenže ne dost rychle. Viola v pouzdře vystřelila jako torpédo přímo do jeho podbřišku, jen tak tak minula rozkrok a on vyrazil hlasité: „Au!“

„Ježíši, promiňte!“ zalapala jsem po dechu, když se zlomil v pase a sevřel si břicho.

Moje blbost, blbost, blbost! A oni se zřejmě jen zastavili u jedné z té spousty černobílých fotografií z bývalých představení, které visely na zdi.

Alison zděšeně zvedla obočí. Svědek mého ponížení. Co jsem to udělala? Byla jsem jako nějaká bláznivka.

Sklopila jsem pouzdro s violou k podlaze, bez přemýšlení jsem ho vzala za paži a prsty lehce přejela jemný materiál jeho saka. „Jste v pořádku? Je mi to skutečně moc líto. Já jen…“ Já jen co? Šla jsem po vás jako honicí pes po lišce?

Sehnula jsem se směrem k němu, zavadili jsme o sebe hlavami. Druhou rukou jsem se už málem dotkla jeho břicha v automatickém reflexu *pohladit a utišit bolest*. Jakmile se mé prsty dotkly jemné bavlněné košile, cítila jsem teplo jeho kůže, které jí pronikalo. Co to dělám? Stáhla jsem dlaň zpátky.

Zvedl hlavu a podíval se na mě skrz rozcuchané vlasy. Naše oči se setkaly na vteřinu plnou chvění. Pak se pomalu napřímil a vydoloval bolestný úsměv. „Tahle věc je smrtelná zbraň. V setmělém parku se o vás nikdo nemusí bát, že?"

Romantická chvilka byla tatam, když mě Alison probodla rozzuřeným pohledem a obrátila se k němu. „Je mi to velice líto. Jste v pořádku? Mohu se jenom omluvit za nemotornost slečny Smithové."

„Byla to nehoda." Zkusmo si promnul břicho způsobem, který naznačoval, že ho to bolí daleko víc, než je ochotný přiznat. Pokoušel se být zdvořilý.

„Mohu vám přinést sklenici vody, nebo něco?" zeptala jsem se. Protože to by opravdu mohlo pomoct. Zdá se, že mému mozku už konečně skončil dočasný výpadek.

„Myslím, že to bude v pořádku," řekl vážně, ačkoli už mu zase cukalo v koutku úst.

Musela jsem vypadat dost šíleně, stála jsem tam s otevřenou pusou a neříkala nic.

Zajiskřilo mu v očích, buď pobaveně, nebo soucitně – nedokážu říct. Byl to jeden z okamžiků v mém životě, kdy jsem se opravdu z celé duše modlila za to, aby se otevřela země a naráz mě celou spolkla.

Ještě se usmál a srdce mi poskočilo, jako bych měla v hrudníku divokého králíka.

„Kam jste to tak spěchala?" vyštěkla na mě Alison. Namouduši, cítila jsem se jako zpátky ve škole.

„No… já jen… spěchala jsem na *Dámy*. Riziko povolání."

Bože, odkud se tohle vzalo? Vážně to bylo to nejlepší, s čím jsem se mohla vytasit? Riziko povolání? Příliš mnoho informací, Violo! Nemusí vědět, jak dlouho jsem seděla na zkoušce se zkříženýma nohama.

Teď zírala Alison. Velké překvapení, věděla stejně dobře jako já, že nejbližší *Dámy* jsou na opačném konci chodby.

„Tak, musím se vrátit do hry," řekla jsem až nepřirozeně veselým tónem. „Ještě jednou se moc omlouvám. Doufám, že jsem vám nezpůsobila příliš velkou újmu." A pak jsem se podívala dolů na jeho břicho a rozkrok.

Ajajaj! Zvedla jsem hlavu a zachytila pohledem, jak rychle zvedl obočí. Bavil se.

„Myslím, že přežiju. Rád bych vám řekl, že je hezké se s vámi znovu setkat, ale…," udělal grimasu.

„Tak dobře." Odcházela jsem chodbou úplně špatným směrem, svírala jsem pouzdro s violou a prosmykla jsem únikovým východem k zadnímu schodišti a sesunula se na pátý schod – v naději, že se nerozhodnou jít stejnou cestou. Chtěla jsem počkat, dokud neodejdou a pak se vydat na *Dámy* a ke své skříňce. Co to provádím?

„Ahoj," řekla jsem a zhroutila se na židli, kterou mi držela Tilly v kantýně vedle Leonie, co pracovala v kostymérně.

„Co tvoje tvář?" zeptala se Tilly, natáhla ruku a chytila mě za bradu. „Otok už úplně zmizel a podklad drží. Make-up na očích taky ještě vypadá dobře."

„Jo, myslím, že dneska vypadáš úchvatně," přidala se Leonie. „Až na tu modřinu na tváři."

„Díky. Tilly mi říkala, že skoro není vidět."

„Tilly lže," řekla klidně Leonie.

„Už to nevypadá tak zle," chlácholila mě Tilly a propíchla zlým pohledem Leonii, která se zakřenila. Měla ve zvyku

říkat, co si myslela. „Kromě toho, každého upoutají především její oči. Nejsou úžasné?“

Leonie naklonila hlavu. „Opravdu, jsou.“

Udiveně jsem na ty dvě zamrkala.

„Tak tohle mi udělalo dobře. Jak ti jde paruka?“ zeptala jsem se a zdráhala se vypustit jakoukoli informaci o tom, co se stalo. Rozpaky z toho, že jsem napadla muže, který ve mně vzbudil zájem, mě budou ještě dlouho pronásledovat.

„Paruka vyšla opravdu dobře,“ řekla Tilly, tak trochu příliš nadšeně. „Skoro žádné opravy, udělala jsem spoustu fotek.“

Pobaveně jsme na sebe s Leonií pohlédly.

„A co bylo tedy špatně?“ zeptala jsem se.

„Nic.“ Tillyino okaté zapírání bylo v rozporu s jejím tvrzením.

„Co udělala?“ zeptala jsem se Leonie se smíchem. Tilly byla beznadějný případ co se týče jakékoli techniky.

Leonie obrátila oči v sloup. „Tentokrát to bylo něco, co neudělala. Musela jsem místo ní nahrát fotky do systému.“

„Zlepšuju se.“ Tilly se zakřenila.

„Ne, nezlepšuješ,“ řekla Leonie.

Rozesmály mě obě. „A co říkal Marcus?“

„Vzdal to. Miluje mě zrovna tak jako já jeho,“ řekla Tilly s jistou dávkou samolibosti a popadla šálek kávy. Historka o tom, jak se ona a Marcus dali dohromady, se v budově stala legendou. Nebyly jsme v té době obzvlášť velké kamarádky, ale její příběh se závanem skandálu – Tilly byla načas suspendována – otřásl vloni v prosinci celou Operou.

Leonie se na ni zamračila. „Víš, že jsi nás ostatní tak trochu vytočila?“

„Vím. Jeanie mi to pořád říká,“ řekla Tilly, odhodila si vlasy dozadu a náramky jí zacinkaly, když nám věnovala totál-

ně domýšlivý úsměšek. „Ale myslím, že Fred je do mě blázen, co?“

Leonie se zářivě usmála. „Ano.“

„Už zmlkněte,“ zabručela jsem. „Celou věčnost jsem o nikoho ani nezavadila. A poslední rande bylo takové fiasko, že jsem málem skončila v nerandícím módu.“

Tilly se rozesmála. „A co ten advokát, co chtěl vědět, jestli jsi neměla v práci nějaké úrazy? A kolik by stály tvoje ruce?“

Zachvěla jsem se. „Už nikdy nepůjdu na schůzku s žádným právníkem.“

Obě se rozřehtaly a pak jsem si všimla, že někdo kráčí mezi stolky. „Proboha!“ Sklopila jsem hlavu. „Jen ať mě nevidí.“

Tilly se ohlédla přes rameno a pak se na mě zase podívala. „Miluje mě,“ řekla s namyšleností někoho, komu bylo ukřivděno, dodatečně byl zproštěn viny a nyní má převahu.

„Viola, že? Chtěla jsem si s vámi promluvit.“ Alison Kreufeldová si k velkému překvapení všech okolo přisunula židli a posadila se.

„Podívejte se, je mi to velice líto. Je v pořádku? Nemusel jít někam na pohotovost nebo tak, že?“

„Samozřejmě že ne.“ Usmála se, jako bych jí nahrála. „Ačkoli jste možná něčemu napomohla. Chtěla jsem si s vámi promluvit o našich dobročinných akcích.“

Trošku se mi ulevilo.

„Víte, že pro to, abychom získali oprávnění pro nějakou dotaci, existuje spousta projektů, jimiž veřejnosti zpřístupňujeme to, co zde děláme.“

„Ano.“ Přikývla jsem. Navštívila jsem pár škol, hrála na různých shromážděních a přednášela hudebně nadaným studentům.

„No, a ten pán, kterého jsem tady prováděla…“

Pán. Nemá snad jméno? James, usoudila jsem. Měl v sobě

cosi z Andreje Bolkonského z *Vojny a míru*, když ho hrál James Norton.

„Violo!“

Vzhlédla jsem. „Ano?“

„Pan Williams,“ pronesla Alison důrazně, „je členem správní rady základní školy v Notting Hillu. Jeho tchyně je mecenáškou Opery.“

Tak pan *Od-devíti-do-pěti* má jméno a manželku.

„Byli jsme požádáni, abychom škole pomohli s vánočním představením.“ Protáhla tvář. „Ačkoli je to velice narychlo, splňuje to kritéria dobročinnosti a ona je velice významnou patronkou.“

Kývla jsem a ignorovala téměř neskrývané pochichtávání Tilly a Leonie.

„Bude to hlavně dopoledne, možná občas i odpoledne. A vy jste z Notting Hillu.“

„Dobře,“ souhlasila jsem a pomyslela si, že to nezní tak strašně. Jak těžké může být zahrát pár koled pro místní školu?

3

„Pověz jim, že nemáš čas," řekla mi sestřenice Bella a zamávala vařečkou, když nakrátko přerušila míchání těsta na dort.

Neměla jsem v úmyslu zmínit se o dobročinné akci, ale ona se zeptala, jestli jsem volná další den, kdy očekávala doručení dodávky z Amazonu. „Potřebuju, abys tu zítra odpoledne počkala na balík pro mě. Slíbila jsem Tině, že se sejdeme ve Westfieldu a půjdeme spolu na vánoční nákupy."

Bydlela jen za rohem ode mě v jednom z těch načančaných pastelově vybarvených domů, které proslavily film *Notting Hill*. Ten její byl bleděmodrý a byl natěsnaný mezi dva další domy, z nichž jeden byl žlutý jako slunce, druhý světle růžový. Už když jsem přecházela jejich ulicí, poskočilo mi z těch barev srdce. Byl to jeden z důvodů, proč jsem tak ráda bydlela v téhle čtvrti. Nikdy mi nebylo zatěžko sem přijít, a tak jsem občas s radostí čekala na její balíčky v obývacím pokoji a přitom cvičila. Její dům byl uvnitř dokonce ještě velkolepější než zvenku, měl místnosti s vysokými stropy, na každém kroku stál nábytek značky *John Lewis*. Mimořádně stylová kuchyň, kde jsem teď právě seděla, obsahovala tipy z několika designových magazínů a přinejmenším jedné nedělní novinové přílohy.

„Kdy má ten tvůj balík přijít?"

„Někdy mezi dvanáctou a čtvrtou odpoledne."

„Myslím, že to nestihnu. Mohla bych sem dorazit až tak o půl čtvrté."

„O půl čtvrté, dřív ne?"

„Beru tátu na letiště a pak mám tak akorát čas, abych jela přímo domů, vrátila auto zpátky mámě a ve dvě dorazila do školy."

„Co tam budeš dělat?" zeptala se.

Pokrčila jsem rameny. „Ještě to nevím tak jistě. Pravděpodobně jen pomáhat s hudebním aranžmá a zpěvem. Jsem pozvaná do třídy, protože začínají zkoušet. Musela jsem slíbit, že přijdu."

„Panebože, ty jsi chudák," uhnula Bella. „Pošťuchování plačících šprčků, protože každá z holčiček chce být panenka Maria. A tucty naštvaných pastýřů, protože kdo by chtěl nosit utěrku na hlavě, že?"

„Díky, Bel, vždycky mi dovedeš zvednout náladu."

„No, dobře, bude to zpestření po té cestě na Heathrow." Bella potřásla hlavou. „Nemohl by jet z Paddingtonu, metrem nebo vlakem?"

Protáhla jsem tvář. „Máma říká, že potřebuje, abych ho tam vzala. Není ráda, když cestuje sám s kufry." Pokrčila jsem rameny. „Je mu pětasedmdesát."

Bella si odfrkla. „Na druhé straně cestuje na dlouhé vzdálenosti a jezdí na výlety po Státech. Myslím, že by to docela dobře zvládl."

To já taky. Můj táta stále běhá míli denně a tak fit a zdravého pětasedmdesátníka abyste pohledali – skutečně vypadá spíš na pětašedesát. Ale máma použila to kouzelné slovo: *potřebuje*.

„No dobře, řekla jsem jí, že to udělám. A naplánuju si to tak, abych ho tam vzala a pak měla dost času se dostat do školy."

„No, já myslím, že s tou školou si z tebe dělají docela prdel. Určitě tě nemůžou… Promiň, Lauro," otočila se ke své šestnáctileté dceři, „zapomeň, co jsem řekla. Dělají si z ní dobrý den."

„Je to práce. Nemůžu říct ne," namítla jsem.

„Prdel na druhou," řekla Laura, která nás náhle přerušila, chladně se podívala na svou matku a pak se vrátila ke knize, přestože měla v uších sluchátka. Seděla na opačném konci stolu na jedné z vysokých bílých stoliček. Všechno to vzhledem ke třem dětem a psovi vypadalo neprakticky, všechno tu bylo bílé: skříňky, pracovní plocha z materiálu s třpytivým efektem i dlažba na podlaze.

Bella chtěla své nejstarší dceři něco říct, ale zjistila, že je to ztráta času. Laura si teď ve své pubertální bezstarostnosti držela před obličejem knihu, zatímco její dvě sestry, osmiletá Rosa a pětiletá Ella, pobíhaly po kuchyni v bledě růžových pohádkových kostýmech, házely špetky mouky do vzduchu a v tom kouzelném prachu si chtěly něco přát. Aspoň že to nebylo vidět na bílé podlaze.

Obrátila se ke mně. „Můžeš říct ne. Je to snad součástí tvojí pracovní smlouvy?"

„Nevím, ale ve smlouvě určitě bude něco o povinné účasti na charitě. Jak říkám, nemám na vybranou."

„Vždycky máš na vybranou," oponovala Bella, zasténala a třela si ramena. „Hej, vy dvě, už dost. Roso, Ello, okamžitě toho nechte." Její předstíraný hrozivý pohled vyvolal pouhé chichotání.

Vzala jsem si od ní mísu a ona pokračovala. „Řekni jim, že máš rodinné závazky. Všichni tě potřebujeme. Nevím, co bych si bez tebe počala." Podívala se na kalendář. „Zaplaťpánbůh, Dave bude na Vánoce doma. Ta poslední smlouva je na strašně dlouho"

Její manžel Dave byl stavební inženýr a pracoval na velkých zahraničních projektech, momentálně ve Finsku stavěl nový most.

„Pokračuj." Kývla směrem k míse. „Opravdu doufám, že to letos udělám správně a všechno ovoce neklesne ke dnu," řekla a kroutila rameny, a já jsem se dala do tření těsta.

Podívala jsem se toužebně stranou na kuchyňský robot značky Kenwood.

„To není to samé," řekla Bella, která to postřehla. „Vánoční dort by měl být vždycky ručně třený. Je to tradice. A ty to děláš výborně."

„Myslela jsem, že se má vždycky upéct na konci října," řekla jsem na to a píchlo mě v rameni. Byl konec listopadu. Přisunula jsem mísu zpátky před Bellu. „Nemělo by se do toho už teď přidat brandy? Odteď už to musíš zvládnout sama. Bolí mě rameno a zítra mám představení." Nechtěla jsem to lámat přes koleno kvůli zatracenému vánočnímu dortu, hlavně když ze svých zkušeností vím, že na Boží hod se obě sestry objeví, každá s vánočním dortem, protože recept, podle něhož dort připravují, počítá se dvěma kusy (ale nikdo z celé rodiny nemá tu sílu dělit těsto dvěma). To po přidání ještě jednoho dortu, který mi dá máma, znamená, že skončím se třemi dorty bez polevy. Nevím proč, ale polevu mám nejradši, budu je jíst až do Velikonoc.

Vánoce jsme vždycky slavili u mámy, i když dům, kde bydlela moje teta Gabrielle, byl podstatně větší.

Bella si vzala zpátky mísu a se zamyšleným výrazem se obrátila ke své dceři: „Lauro, nechceš míchat? Můžeš si u toho něco přát."

Laura vzdechla a zavrtěla hlavou. „Ne, to je dobrý."

„Myslela jsem, že se to říká o přípravě vánočních pudinků," řekla jsem.

„Stálo to za pokus." Bella se na mě zakřenila. „Můžeš udělat něco užitečného a nalít nám sklenku vína."

„Dobře, ale můžu zůstat jen na jednu."

„Vážně? Ale holky chtějí, abys jim přečetla pohádku na dobrou noc, že jo?"

Zasáhla jsem ji zmateným pohledem. To je podpásovka, Bel.

„Ano. Ano. Ano. Teto Violo," jásala Ella. *Ježíškova vánoční party*. A už mávala knížkou ve vzduchu, přišla ke stolu a otřela se o moje černé šaty nabíranou sukénkou celou od mouky.

Pak Bella potichu dodala: „Opravdu bych potřebovala mít pro sebe aspoň půl hodiny…"

„Tak dobře," řekla jsem, protočila oči směrem k Belle a pak jsem si vzala od Elly ohmatanou knížku.

„Můžeš si za to sama," řekla mi Bella. „Koupila jsi jim tu knížku. A ony ji milují."

„Já vím," řekla jsem s posmutnělým úsměvem a otočila první stránku.

Nakonec jsem od Belly prchla v půl deváté poté, co si vyžadonily několik dalších pohádek, zatímco Bella se velice šťastně ukryla v obývacím pokoji s další sklenkou vína a prokousala se skrz všechny své vánoční pohlednice, které měla na seznamu. Sama jsem si dosud žádné nekoupila, natož abych nějakou napsala.

4

❄❄❄

„Který terminál to je, tati?“ zeptala jsem se, když jsem zahlédla ceduli s upozorněním na odbočku směr terminály číslo jedna, dva a tři.

Začal šátrat v deskách s materiály, které měl na kolenou. „Víš, nevím to přesně,“ řekl neformálním tónem, naprosto nevzrušený tím, že se musím během třiceti vteřin rozhodnout, kterým pojedeme směrem.

„Musíš to najít rychle, protože jestli je to terminál jedna, dva nebo tři, musím sjet z dálnice.“

Slyšela jsem šustění papíru a zkusila dýchat pomalu – nádech, výdech, nádech, výdech.

„Zkus to co nejdřív,“ řekla jsem a podívala se do zpětného zrcátka a podnikla přípravnou akci tím, že jsem pro každý případ zapnula blinkr a zkusila se dostat do levého pruhu.

„Myslím, že by to mohl být terminál čtyři. Nebo možná pět. Minule to byla čtyřka.“

Sakra, ten Range Rover, který jede v pruhu vedle mě, zrychlil. Nechce mě tam pustit a auto jedoucí za mnou se přiblížilo a zablikalo světly. Sešlápla jsem plyn až na podlahu a následovalo vzteklé zavřeštění klaksonu Range Roveru, vrhla jsem se do skoro neexistujícího prostoru mezi něj a náklaďák s návěsem ve chvíli, kdy jsme přijížděli k prvnímu odpočítávadlu k odbočce.

„Tati! Potřebuju to vědět.“

„Čtyři," řekl. „Minule jsme rozhodně letěli ze čtyřky. Ale ne, je to pět. To je ten nový terminál. Víš, že to je největší budova v Británii a je tak velká, že pojme padesát fotbalových hřišť?"

„To je zajímavé," řekla jsem mu s povzdechem, když jsem položila nohu na plyn a proplula kolem odbočky.

„No, budu tam přesně," řekl, pohlédl na hodinky a nevšímal si manévru Range Roveru, který vyrazil zezadu za mnou, aby nás předjel. Když řidič projel kolem, vyjádřil svou nespokojenost několika nevybíravými gesty. „Letí mi to až ve tři třicet a už jsem odbavený."

„Skvěle," řekla jsem skrz zaťaté zuby, sledovala provoz na druhé straně M4 a už se chystala na návrat. Plánovala jsem si, že ho tam vysadím o půl jedné, což mi poskytne spoustu času probojovat se hustým provozem zpátky do centra Londýna, ale on si dělal starosti s tím, jestli si má vzít s sebou klíč ke vchodu, a pak se rozhodl, že by si měl vzít do letadla jinou knihu – tu, kterou si zabalil do kufru. Postupně jsme opustili byt rodičů, který byl pouhých deset minut od mého. Bylo to o hodinu a půl hodiny později oproti plánu. A pak ten provoz na M4. Byl příšerný, protože byl uzavřený jeden jízdní pruh.

Jakmile jsme dorazili k odbočce – nakonec se mi to podařilo – můj táta řekl: „Samozřejmě, minule, když jsme letěli do Atlanty, jsem letěl s *British Airways*."

Riskovala jsem rychlý pohled, když se ke mně obrátil s omluvnou tváří: „Ještě stále máme spoustu času. Odbavil jsem se online. Jenom tam musím dát ten kufr."

Zaťala jsem zuby. Musela jsem se vrátit zpátky do Notting Hillu, nechat tam auto a přijet do školy včas na druhou, ale bylo už po jedné hodině.

„Tentokrát letím s *Virgin Atlantic*," oznámil táta, jen tak mimochodem. V autě bylo ticho. „A ne s *British Airways*."

„Znamená to, že to nemusí být terminál pět?“ zeptala jsem se a prsty jsem skoro zaškrtila volant.

„Myslím…,“ táta protahoval slabiky, když jsem s ním vyjednávala na kruhovém objezdu, a sledovala přitom směrovky vedoucí k terminálu pět, „…že je to jen pro lety *British Airways*.“

„Ach jo, proboha!“ řekla jsem si pro sebe a dala jsem spěšně blinkr doleva a zařadila jsem se zpátky do hlavního proudu aut projíždějících kruhovým objezdem. „Víš jistě, že letíš s *Virgin*?“

„Ano,“ řekl táta. „Podívej.“ Zvedl mi k nosu nějaký papír, jako bych mohla klidně spustit oči ze silnice a prostudovat si ty údaje, až budu mít volno.

„Tati, máš nějakou představu, odkud létají *Virgin*?“

„Terminál čtyři?“

„Víš to, nebo jen hádáš?“

„No, to dá rozum, *BA* létají z pětky, Virgin by měly létat ze čtyřky.“

„Ne nutně,“ řekla jsem a už podruhé projížděla kruhovým objezdem za odbočkou na terminál pět. „Existuje nějaký způsob, jak se na to můžeš rychle podívat ve svém telefonu? Já tady nemůžu jezdit pořád dokola.“

Když jsem začala s třetím objezdem, udělala jsem zodpovědné rozhodnutí a zamířila k terminálu čtyři.

„Možná jsme na to šli špatně, víš. Myslím, že terminál pět je pro všechny lety do Ameriky, a tak je možné, že *Virgin* létají odtamtud,“ řekl táta, ohlédl se přes rameno na kruhový objezd a přiložil si telefon k uchu.

„Komu voláš?“ zeptala jsem se a střelila po něm rychlým pohledem.

„Tvé matce, možná to ví.“

Zvedla jsem oči k nebi a neříkala raději nic. Táta byl cit-

livá duše. Hádat se s ním by bylo kontraproduktivní… Ale teď vážně.

„Máma to nebude vědět. To ty často létáš. Najdi si to v telefonu."

„Phyllis, to je Douglas. Ne, měl jsem jen šálek kávy. Dají nám oběd na palubě letadla. Já vím, ale nechtěl jsem tě s tím obtěžovat."

„Tati…," zasyčela jsem skrz zaťaté zuby.

„Ano, Viola se má dobře. Jede trochu moc rychle." Probodla jsem ho vzteklým pohledem, ale on zůstal zcela nezúčastněný a potahoval si plátěné kalhoty. „Ne, ještě tam nejsme. Asi bys nevěděla, ze kterého terminálu letí to letadlo, že? Ne, myslel jsem, že to bude pětka, ale teď letím s *Virgin Atlantic*… Ano, já vím, vždycky létám s *BA*, netuším, proč to tentokrát změnili."

„Tati!" zařvala jsem. Ramena jsem měla až u uší a v příští vteřině mi určitě začne z těch uší syčet pára. Když nadskočil a věnoval mi nevinný pohled, cítila jsem se dvojnásobně vzteklá – ale vážně, on mě přivede k šílenství! „Vodítko je to dobré, jinak budeme muset jezdit stále kolem dokola."

„Viola potřebuje vědět, který terminál to je. Myslíme si, že čtyři, ale možná je to pětka… Ty myslíš, že je to trojka? Páni, to by mě nikdy nenapadlo." Naklonil se ke mně, jeho hlas byl zcela klidný. „Máma myslí, že by to mohla být trojka. Ale není to moc pravděpodobné, co?"

Na zlomek sekundy jsem zavřela oči, zahnula do levého pruhu a pokračovala podle značek na terminál pět, volant jsem držela jako v pařátech.

Zajela jsem na odstavný pruh, prudce zabrzdila a tátu téměř poslala předním sklem ven. Vyškubla jsem si z kapsy telefon.

„No, zrovna přijíždíme k terminálu pět… Nic mě nenapa-

dá." Uvolnil si na břiše bezpečnostní pás, chystal se otevřít dveře, já jsem to zatím zkoušela v telefonu s Googlem.

„Táto!" zařvala jsem a popadla ho za paži, když chtěl vystoupit. „Počkej. Hledám to."

Obrátil se zpátky ke mně se zcela přítomným výrazem, jako bych já byla ta šílená. „To je v pořádku, drahoušku, já se jdu jen někoho zeptat."

Podívala jsem se skrz čelní sklo na několik policajtů – drsný výraz, ruce volně položené na zbraních. „Nesmí se tu stát, je to jen odstavný pruh."

„Mohli by to vědět. Já jen…" Natáhla jsem se a zkusila popadnout jeho bezpečnostní pás, oko jsem přitom měla na jednom z policistů, který se díval na naši poznávací značku a mluvil do vysílačky.

„Ale," řekl táta, otevřel dveře auta a dal jednu nohu ven, když policista přicházel. Bože, on nás nechá zavřít.

„Je to terminál tři," sykla jsem, když se mi na displeji jako kouzlem ukázala informace. „*Virgin Atlantic* létají z terminálu tři."

„No, to je dobře," řekl táta a stáhl se opět do auta. „Budeme tam hned."

„Vzdušnou čarou, a pokud by navíc bylo povoleno jet skrz ranvej, tak ano. Ale po silnici to bude dvacet minut směrem vzad." Zvedla jsem telefon a strčila ho před něj, aby viděl mapu na displeji.

„Vypadáš trochu nervózně, Violo. Je to v pořádku. Mám spoustu času. Ve skutečnosti jsem mohl jet metrem, víš, nebo vlakem z Paddingtonu. Nemusela jsi mě sem vozit."

Kousla jsem se do tváře a neřekla ani slovo.

„Jdete dost pozdě," všimla si recepční, když už jsem strávila pět minut u zařízení na rozeznávání osob, a čekala na svou fotografii uprchlého trestance.

Kdypak se tu školy změnily na pevnost Fort Knox?

„Dopravní zácpa," prohlásila jsem odhodlaně.

„Myslela jsem, že jste místní," řekla a četla adresu na dokladu, který jsem jí podala. Nevypadalo to, že by jakkoli spěchala, aby mě pustila obrovskými skleněnými automatickými dveřmi.

Nakonec jsem prolomila ochranku a zavedli mě do velké haly. Ribstoly a lana, parkety na podlaze a pódium potažené modrým kobercem s klavírem v rohu mi připomnělo moje vlastní léta na základní škole.

„To je pan Williams," řekla sekretářka školy a ukázala na dobře známou postavu na pódiu, obklopenou malými dětmi. Při pohledu na něj se mi radostí opět zatřepetalo srdce.

„P-pan Williams?" zakoktala jsem. Rozhodně jsem neočekávala, že ho tu dnes uvidím.

„Je to náš rodič dobrovolník, pomáhá také s vánočním představením. A tady je paní Robertsová, naše vedoucí. Představím vás."

Rozhlédl se kolem, přitažlivý jako vždy. Moje představy z minulého týdne mě nenechaly v klidu, ale dnes odpoledne nedošlo na žádné úsměvy. Byl příliš zaneprázdněný, svíral desky a tvářil se neústupně a odhodlaně. I tak mi srdce poskočilo, když jsem ho poznala. Náhle jsem se na téhle akci cítila daleko lépe.

„Slečna Smithová." Paní Robertsová připochodovala na dlouhých tenkých nohách a vypadala daleko elegantněji než kterákoli ředitelka, na kterou jsem si vzpomněla. Zapumpovala mi rukou. „To je perfektní! Jsme tak nadšeni, že londýnská Metropolitní opera…," pronesla ten název s velikým potěšením, „…nám s naší akcí pomůže. Vánoční představení je jednou z nejvýznamnějších událostí roku. A když naše učitelka, paní Daviesová, ulehla se zánětem slepého střeva, mys-

leli jsme, že to bude nakonec katastrofa, ale teď jste s námi na jedné lodi vy, a můžete se toho chopit…," zatleskala rukama a zářivě se na mě usmála.

„Ehm. Dobře." Chopit se toho? Já? Nic takového jsem neslíbila.

„Samozřejmě, tady pan Williams, jeden z našich tatínků a člen správní rady, vám bude asistovat. A paní Daviesová vše dobře rozjela. Už přidělila většinu rolí a začala se scénářem. Dnes odpoledne provede pan Williams děti úvodní scénou s pásovcem, Josefem, Marií a plameňáky." Podívala se na hodinky. „Musím vás teď opustit. Mám schůzku." A s tím odspěchala.

Pásovec, Josef a plameňáci? Co to…?

Došla jsem se k pódiu a cítila se tak trochu jako Alenka v říši divů. Kdo potřebuje šíleného Kloboučníka, když máte pásovce a plameňáky?

„Jdete pozdě." Skoro se na mě přes ty desky ani nepodíval. „Dobře. Může přijít Jack, plameňáci, Marie a Josef, abychom si mohli projít první scénu?"

Pět dětí, z nichž dvě byla identická dvojčata, se přišouralo na scénu, čtyři z nich byly ve školní uniformě – šedých šortkách a sukních a zelených mikinách s okázalým logem školy, zlatým stromem. Všechny měly v ruce list papíru formátu A4, na němž byl podle mého předpokladu scénář. Páté dítě mělo na sobě kostým Buzze Raketáka, těsně natažený přes školní uniformu.

„Dobře. Začneme?"

Těch pět se na sebe vzájemně podívalo, přisunulo se blíž k sobě a sklopilo hlavu k papírům. Dětská neochota.

„Jacku, začni!"

Jack vzhlédl zpod svého obočí a celá jeho tvář byla plná nepříjemné nedůvěry. „Jsem vánoční pásovec," pronesl neú-